

#CATALUNYALLIBERTAT NACIONAL. Pàgines 4 a 13

Tres anys després

La **Declaració d'Independència del 27-0 del 2017**, vista amb els ulls d'ara

Amb l'opinió de...

“La declaració del Parlament del 27-0 és vàlida”

Carles Puigdemont

“Som més que mai, però la força democràtica que hem acumulat encara no és suficient”

Oriol Junqueras

“No hi va haver desobediència institucional ni civil a l'aplicació del 155”

Elisenda Paluzie

“Tots som conscients que la declaració no ha tingut efectes pràctics”

Joan Canadell

“La causa general contra l'independentisme no s'ha acabat, per més que hagi canviat el signe del govern espanyol”

Dolors Sabater

“L'actitud venjativa de l'Estat pot ser una eina a favor nostre”

Marcel Mauri

“Necessitem una majoria disposada a aixecar la suspensió de la declaració”

Antoni Castellà

L'ESPORTIU

El Madrid reviu a costa d'un Barça encara molt tendre

El VAR torna a impulsar els blancs i els de Koeman no troben la reacció (1-3)

Ramos i Lenglet es disputen la posició, en una jugada del partit d'ahir al Camp Nou ■ M. LISO

PUNT DE VISTA

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

Consell delectors:

Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Keep calm

Matthew Tree

Retorn al futur

Recentment hi ha hagut una pluja –seria massa faceciós dir-ne un tsunami– de llibres sobre el canvi climàtic, escrits en un to cada cop més urgent (un dels més recents, del climatòleg Mark Lynas, es diu *L'últim avis*). El 2005, la temperatura del planeta va pujar 1 grau. El resultat: hi ha més CO₂ a l'atmosfera que des de fa tres milions d'anys i per tant força menys ferro, proteïna i vitamina C a les plantes que mengem; hi ha un 20% més d'incendis incontrolats i a Groenlàndia el gel s'està fonent amb una rapidesa que els científics pensaven que no veuríem fins al 2070. Si no reduïm dràsticament el consum actual de carbó i petroli, cap al 2030 arribarem a una pujada de 2 graus. El resultat: la proliferació de mosquits i paparres donarà peu a unes pandèmies habituals de malària i febre groga, entre altres malalties (com la de Lyme, ja força estesa), i un 50% de la població mundial estarà exposada a onades de calor sovint mortals. Cap al 2050, amb una pujada d'entre 2,5 i 3 graus a causa de la fosa dels casquets glacials, hi haurà 200 milions de refugiats climàtics i les ciutats següents, entre moltes altres, estaran sota l'aigua: Jakarta, Xangai, Calcuta, Nova York, Brussel·les, Londres, Amsterdam, Buenos Aires, Istanbul... i Barcelona. Serà l'infern a la Terra. Sens dubte, els nostres nets miraran l'any 2020 amb nostàlgia i els seus avis amb menyspreu: com és que es van queixar tant –es preguntarà la prole dels nostres fills– quan no havien de fer res més que no fos portar mascaretes, rentar-se les mans i prendre el vermut a un metre i mig de la taula dels veïns?

EDITORIAL

No renunciar al llegat de l'octubre del 2017

Dimarts vinent farà tres anys de l'aprovació al Parlament de la declaració unilateral d'independència, un gest polític que va culminar unes setmanes iniciades amb el referèndum d'autodeterminació de l'1 d'octubre i que es van convertir en l'embat democràtic contra l'Estat més important de la història de Catalunya. L'aprovació de la declaració d'independència va posar també en evidència la incapacitat del govern espanyol de negociar una sortida política a una crisi política. Més enllà dels mesos que feia que aquest referèndum era sobre la taula, els fets de setembre i octubre van evidenciar que només hi havia una part disposada a parlar, la catalana, mentre que el

govern estatal va dimitir de Catalunya i es va dedicar només a amenaçar. Més enllà de si la declaració d'independència és a hores d'ara en suspens, el que és rellevant d'aquella data és que aquest gest polític dona un valor transcendental a l'esforç que va suposar l'organització i, sobretot, la realització, del referèndum de l'1 d'octubre. No podem pas renunciar al que va significar, al pòsit que ha quedat en la societat catalana, una societat adulta que té el dret a decidir quina vol que sigui la seva relació amb l'Estat espanyol. I una societat en què l'independentisme és ben present, com ho ha demostrat, de nou, l'enquesta del CEO de divendres, en què els partits que volen la ruptu-

ra amb l'Estat continuen guanyant i augmentant la diferència en escons respecte als unionistes.

Els diferents actors del procés tenen opinions diverses sobre com cal continuar el camí cap a l'estat propi. La venjança de l'Estat, amb presos polítics, exiliats i gairebé 3.000 represaliats, ha fet que societat civil i partits hagin estat distrets defensant-se en lloc de dedicar-se a fer camí. Les mesures recentralitzadores dels darrers mesos demostren que el 155 és encara ben present al nostre país. En tot cas, sigui quin sigui el camí que es trïi, mai ha de renunciar a tot el que es va aconseguir aquell mes d'octubre d'ara fa tres anys.

La foto

El toc de queda s'estén. L'emblemàtica Fontana de Trevi vivia confinada de dia i ara deserta de nit degut al toc de queda que el govern italià ha decretat a Roma, Milà i Nàpols ■ EFE

La frase del dia

Antoni Trilla

CAP DE MEDICINA PREVENTIVA DE L'HOSPITAL CLÍNIC

“Estaríem més a prop del descontrol que de recuperar el control”

De set en set

Als pobles on neva m'entendran de seguida; quan cau una nevada hi ha dos tipus de veïns: els que agafen la pala i treuen la neu del seu tros de vorera, i els que esperen que la brigada municipal hi vagi i s'indignen si, des de l'Ajuntament, els diuen que se l'han de treure ells. Les campanyes governamentals que s'adrecen a la ciutadania amb el missatge, més o menys explícit, del “depèn de tu” acostumen a rebre moltes crítiques. A mi, en canvi, em semblen bé. La idea de l'estat protector que ens ha de resoldre la vida perquè ja paguem impostos sempre m'ha fet sentir ciutadana passiva; prefereixo que m'interpel·lin com a ciutadana adulta que té una responsabilitat

La millor ajuda, la nostra

Marina Llansana Rosich

com a part d'un projecte col·lectiu.

Amb la pandèmia l'administració té tots els focus al damunt, tots li reclamem tot. És clar que els governants tenen la responsabilitat principal, però no l'única. El govern de la Generalitat ja fa el que pot amb els instruments que té (que no són gaires) i amb els recursos econòmics de què disposa (que són pocs). Aquesta setmana va aprovar la rebaixa del 50% del lloguer per als establiments de restauració afectats pel tancament. És suficient? No. Però no ens enganyem: la millor ajuda que poden rebre els bars i restaurants no és la de cap govern sinó la nostra, la dels clients.

De la mateixa manera que el nostre pa-

per és clau per evitar la propagació del virus, també ho és per mantenir el teixit comercial de les nostres ciutats. Ho vam aprendre amb “Llibreria Obertes”; com a consumidors conscients podem ajudar un sector a resistir. I no costa tant: si solíem anar al restaurant un cop per setmana i ara aquest restaurant ofereix menjar per emportar-se, fem-los la comanda igualment. Recollim aquell cafè al bar de sempre encara que sigui per prendre'l a peu dret. Si ens ho podem permetre, no retallem la nostra despesa habitual als bars, i restaurants i als comerços que donen vida a les nostres ciutats. Agafem la pala i no esperem que el “pare estat” ens tregui de l'atzucac.

HERMES COMUNICACIONS SA

President Editor: Joan Vall Clara. Comercial: Eva Negre, Maria Àngels Taulats, Eduard Villacé i Josep Sánchez. Webs i Sistemes: Josep Madrenas. Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Comunicació: Albert París.

EL PUNT AVUI

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00. Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera i Xevi Sala. Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Núria Astorch (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Xavier Castellón (Cultura i Espectacles), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Necrològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Ramon Buch (Disseny web), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

A la tres. Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat / @xevi_xirgo

No cal que vingui

Confio que a pocs de vostès els hagi passat el mateix, però l'altre dia –i quan dic l'altre dia vull dir que ja fa uns quinze dies– vaig rebre un missatge al mòbil per anul·lar-me una prova que havia d'anar a fer a l'hospital. Res greu, no pateixin. “No cal que vingui [...]”. Aquesta prova serà reprogramada i properament rebrà el nou pla de visites”, deia l'SMS que vaig rebre. Després, el silenci. Era el segon cop que rebia un missatge similar. En l'altra ocasió, si més no, va ser per telèfon i amb unes explicacions molt amables. Aquest cop, no. “No cal que vingui”, em van dir simplement, com si em fessin un favor i m'estalviessin la prova. Quan diuen que “no cal que vingui” he d'entendre, suposo, que si hi hagués anat no m'haurien atès. Però que la prova sí que cal, no? Em pregunto, deia, a quants de vostès els ha passat el mateix i, sobretot, a quants de vostès la prova els era urgent.

“Als gràfics sobre la Covid amb què ens inunden els informatius, Salut hi hauria d'afegir el de reprogramacions i llistes d'espera

Trobo que ara, que als informatius estem inundats de gràfics sobre la Covid-19 (que si casos, que si llits, que si contagis, que si proves...), la consellera Vergés, que és aquella consellera que abans vèiem cada dia i que ara no sé on és, n'hauria de fer incorporar un altre sobre proves desprogramades. I que anéssim veient cada dia un altre dels

efectes de la pandèmia, que és com van expulsant pacients cap a la privada i com les llistes d'espera no paren de créixer. No ens volen tractar com a adults? Doncs potser aquest gràfic també ens ajudaria a prendre consciència dels efectes col·laterals que té tot plegat. Quanta gent en patirà els efectes, de les reprogramacions? Dilluns, que era el Dia Mundial del Càncer de Mama, sentia a la ràdio un especialista que advertia que s'estan detectant un 30% menys de càncers de mama. No és pas que n'hi hagi menys, no; simplement, s'estan fent menys proves. I dimarts en sentia un altre advertint que en els propers dies potser se suspendran algunes intervencions programades. S'imaginen les conseqüències que en pagarem, de tot plegat? A quants pacients se'ls diu “no cal que vingui”? A quants la seva diagnòsi els haurà empitjorat quan rebim un SMS amb l'“ara sí, ja pot venir”?

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Va ser una nit perfecta

La nit del 10 de setembre va ser una nit perfecta. El discurs del Molt Honorable President Torra, emotiu, realista, recordant els nostres presos polítics i també el president Companys, assassinat sense fer-li un judici just.

El programa de TV3 va ser precios. Per uns moments, vaig sentir-me com si ja fóssim independents. Vaig ser feliç, va ser una nit per recordar.

Tot el programa, d'una gran qualitat.

Gràcies, president. Gràcies, TV3. Gràcies, cantants, ballarins, escola de Montserrat, directors i també tots els treballadors de TV3, per fer-ho possible.

He mirat aquesta terra i m'ha agradat. T'estimo, Catalunya.

ROSER TORRAS CORTADA
Caldes de Montbui
(Vallès Oriental)

Covid-19: fumadors als centres comercials

El dissabte dia 17 vaig estar al centre comercial Splau, a Cornellà de Llobregat, quan ja hi havia una limitació de l'aforament del 30%. Els vigilants de seguretat vigilaven la formació de cues a les principals botigues, però ignoraven el comportament dels fumadors. Vaig observar els fumadors que anaven sense mascareta, bufant per expulsar el fum i passejant tranquil·lament, sense mantenir la distància mínima exigida d'1,5 metres, com és habitual, amb una actitud passiva dels vigilants. Davant la delicada situació de Catalunya, considero que els responsables del govern haurien d'avaluar la situació de risc que aquests comportaments provoquen en tots els centres comercials i prendre les mesures oportunes, coordinats amb les autoritats competents i la direcció dels centres.

JOSEP MARIA GUASCH
Barcelona

Agraïment

Vull expressar el meu sincer agraïment a tot l'equip del servei d'oftalmologia de l'hospital de Calella i de Blanes, on m'han intervingut de cataractes, especialment al Dr. Bota, tant per l'assistència professional com pel tracte rebut.

MONTSE MITJÀ
Arenys de Munt (Maresme)

Sísif
Jordi Soler

De reüll. Gemma Busquets Cant a la fraternitat

En una carta adreçada a Dolores Ibárruri, datada a Tolosa el 17 de juliol del 1945, la Unió de Dones de Catalunya li fa saber la convocatòria d'“un gran míting a Perpinyà” amb la participació, entre d'altres, de Maria Teresa Gibert i Reis Bertral. “Per obtenir èxit ens cal aplegar totes les dones catalanes de cor, de tots els matisos, de totes les categories, de totes les edats [...] que sentin la necessitat d'alliberar Catalunya dels seus botxins com a punt inicial”, s'hi pot llegir. La lectura de la

‘Cap dona en l'oblit’ va recordar el cas de Tània Verge i Marta Alsina

carta de la Unió de Dones de Catalunya, entitat creada el 1937, enmig de la guerra, que aplegava dones de diverses tendències, és un cant a la fraternitat i una crida a la unitat per vèncer. El mateix cant de sororitat i reivindicació de lluita unitària el fan, des de fa 31 mesos, i cada dia 23 de cada mes Dones per la República amb la campanya *Cap dona en l'oblit*, en suport a les preses polítiques, exiliades i encausades. Divendres es va recordar el cas de Tània Verge i Marta Alsina, les dues síndiques de l'1-O per a les quals la fiscalia els demana penes de dos anys i nou mesos de presó en un dels casos menys mediàtics de la repressió. Fa més de vuitanta anys, la república es va defensar des d'un lila unitari però fràgil. Però aquesta sement no es va perdre. Les seves hereves hi són. No deixem que es torni a fer trencadissa. ■

Les cares de la notícia

RESPONSABLE CIENTÍFIC CONTRA LA COVID ALS EUA

Anthony Fauci

La salut, la prioritat

El principal responsable científic de la lluita contra el coronavirus als Estats Units ha qualificat de “soroll” les amenaces i insults del president Trump. La salut pública és la seva prioritat i per això continua demanant l'obligatorietat de l'ús de mascareta a tot el país.

PRESIDENTA DE LA COMISSIÓ EUROPEA

Ursula von der Leyen

Ajut europeu

La Comissió Europea destinarà 100 milions d'euros de la UE a adquirir entre 15 i 22 milions de tests de proves ràpides d'antígens, que es repartiran entre els diversos països de la UE. Un pas endavant més en la col·laboració europea contra la pandèmia.

CANTANT

Maria Rodés

Reivindicar les dones

La cantant maresmenca acaba de publicar nou disc, el sisè de la seva carrera, un treball que ha titulat *Lilith*, en el qual s'inspira en el món de les bruixes per reivindicar i homenatjar les dones que han trencat motlles i que no s'han resignat.

Nacional

El contagi es descontrola amb 6.000 nous positius

El risc de contagi ha pujat 78 punts i s'han registrat 6.000 nous positius en un sol dia

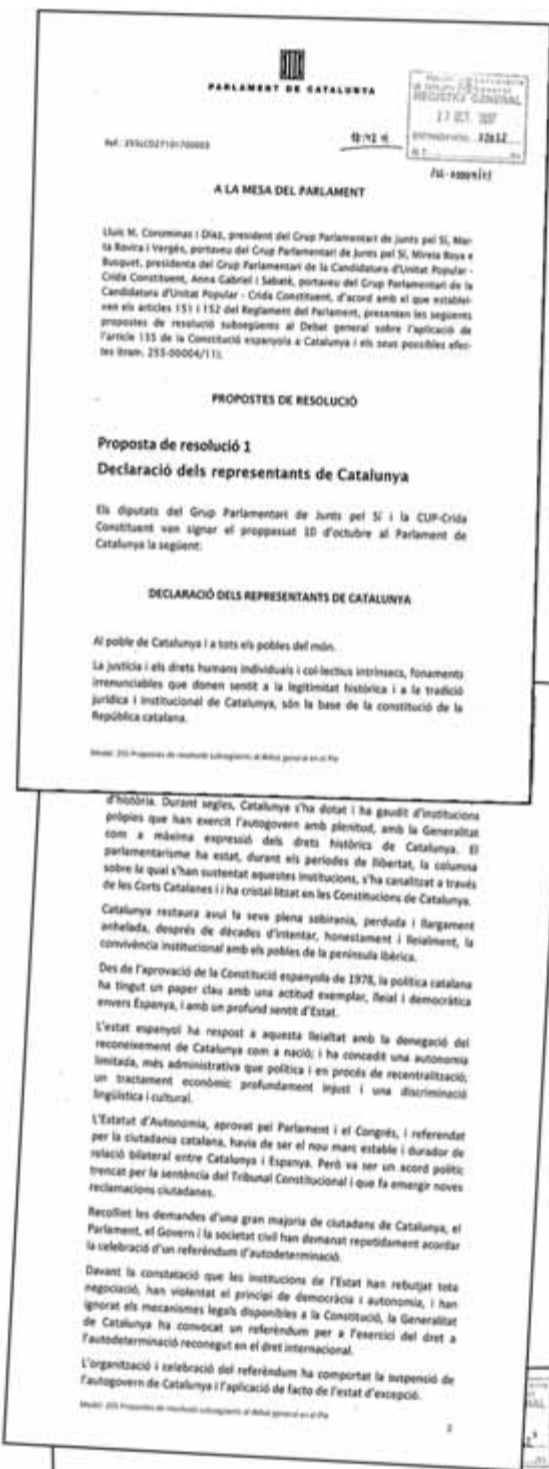
El testimoni en fals de Pérez de los Cobos i Baena

Juristes analitzen les controvertides declaracions dels caps de la Guàrdia Civil en els judicis

POLÍTICA TRES ANYS DE LA DECLARACIÓ UNILATERAL D'INDEPENDÈNCIA

Una DUI en hibernació?

REPÚBLICA • El dia 27 farà tres anys de l'aprovació de la resolució que instava el govern a tirar endavant els instruments per fer-la efectiva **SIMBOLISME** • No hi ha consens entre alguns polítics sobre si el que es va aprovar té algun valor

Jordi Alemany
BARCELONA

Independència i República en hibernació en espera d'un nou *momentum*. D'aquí a dos dies farà tres anys que el Parlament va aprovar que el govern tirés endavant les "mesures necessàries" per desenvolupar la llei de transitorietat jurídica fins a l'aprovació d'una constitució catalana. Aquesta part es va votar en secret en una urna —per evitar repercussions judicials— en un ple el 27 d'octubre, en una imatge ja icònica de la història de Catalunya, amb el resultat final de 70 vots a favor, 10 en contra i 2 en blanc, i sense la presència dels diputats del PSC, Cs i el PP, que van abandonar l'hemicicle. La resolució, un text no normatiu però que és indicatiu d'un compromís polític, es dividia en una part declarativa que la presidenta del Parlament, Carme Forcadell, va deixar clar que no es votava i que incloïa la declaració d'independència que el 10 d'octubre els diputats de Junts pel Sí i la CUP van signar a l'auditori del Parlament un cop el president Carles Puigdemont va haver declarat la independència i la va suspendre uns segons després per obrir un diàleg amb el govern espanyol.

Una DUI que ha rebut un munt de qualificatius: "fake", "extemporània", "fallida" o "no efectiva", però que l'adjectivació de

L'independentisme "esclata"

"Els dies 26 i 27 d'octubre va començar a esclatar el moviment independentista." Ho diu el catedràtic de ciència política a la UAB Joan Botella, que explica que es va produir amb un trencament polític entre les principals forces, en veure's Puigdemont i Junqueras asseguts de costat a l'hemicicle però "esquena contra esquena, ni mirant-se, i amb cara de funeral", però

"simbòlica" pot recollir el valor que hi donen tant els seus impulsors com els seus detractors. En els manifestos fets des d'aleshores, com ara les declaracions en el judici de l'1-O, i també en la literatura publicada pels protagonistes, es troben les interpretacions que cadascú n'ha volgut fer. El simbolisme de la resolució, que el ma-

JxCat considera que la DUI no està invalidada ni derogada

teix Tribunal Suprem va reconèixer en la sentència, té recorregut polític per a alguns, tot i que la majoria dels seus impulsors també han admès que l'haurien d'haver fet efectiva just després del referèndum de l'1-O. Aquell dia es van acabar els fulls del manual d'instruccions

també amb una ruptura més important, "de dalt a baix, entre les cúpules dels partits i la gent", que es va adonar que "tot el que deien eren picardies". Posa d'exemple que prometien una cosa i s'acabava aprovant a "les escales del Parlament". Augura que les divisions aniran a més a mesura que es rebaixi la repressió, que era un element cohesionador.

per fer la independència i van obrir la porta a un intent de diàleg amb l'Estat espanyol que no va fructificar. I veient la imminència de l'aplicació de l'article 155, van optar per dur al Parlament la declaració d'independència tot i saber que no tindria recorregut. Les imatges de poca eufòria i cares serioses dels diputats i el presi-

Hi ha cert consens que s'hauria d'haver aprovat després de l'1-O

dent, Carles Puigdemont, i el vicepresident, Oriol Junqueras, en els discursos davant de 650 alcaldes a les escales del Parlament, així ho constaten, en contrast amb les celebracions que es veien arreu del país. A quarts de nou del vespre, i ratificat a la matinada amb la publi-

cació al Boletín Oficial del Estado (BOE), el Senat donava llum verd al 155, dissolia el Parlament i convocava les eleccions del 21 de desembre.

El valor de la declaració
Tres anys de perspectiva i l'independentisme dividit de nou en espera d'unes eleccions que no es posen d'acord ni a qualificar-les de plebiscitàries. A JxCat, i per boca de Carles Puigdemont, el valor de la DUI és que permet continuar un camí de reivindicació del dret a l'autodeterminació. La formació considera que no s'ha fet efectiva però tampoc està invalidada ni derogada. ERC aposta pel diàleg amb un referèndum pactat com a horitzó per "concentrar el màxim de força possible" i anar superant repetidament el 50% en diferents eleccions, perquè avui "no es donen les condicions per a una DUI efectiva", en paraules del president del partit, Oriol Junqueras, i la secretària general, Marta Rovira, recollides al llibre *Tornarem a vèncer (I com ho farem)*. Tampoc descarten la unilateralitat si persisteix l'immobilisme de l'Estat. Mentrestant, la CUP està en procés de definir la seva proposta política i es decanta per acabar el deteriorament de les institucions i forçar l'autodeterminació. Demòcrates és dels pocs que obertament diuen que cal una majoria per aixecar la DUI, i l'ANC

L'APUNT

Moral de victòria per derrotar el virus

Xavier Miró

Al virus se'l combat rentant-se les mans, portant mascarata, guardant distància amb la persona amb qui parlem, defugint quedades amb amics o familiars que no són del cercle domèstic, fent PCR a les persones que tenen relació habitual amb un positiu, fent quarantena quan s'està infectat o quan es conviu amb un infectat i hospitalitzant els malalts vulnerables o tractant els

greus a les UCI. Però no se'l pot combatre amb moral de victòria, perquè el virus no té moral ni estat d'ànim. Qui crida a derrotar el virus amb moral de victòria deu voler aixecar l'ànim col·lectiu, però no diu res d'útil, ni efectiu, ni tan sols d'esperançador contra el virus. Si ho fa expressament i és el president o qui li fa els discursos, és un demagog. I si no se'n adona, és pitjor.

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Els diputats que van quedar a l'hemicle el dia 27 d'octubre, cantant 'Els segadors' ■ ANDREU PUIG

va veure com la demanda al Parlament que es publicà al Diari Oficial de la Generalitat (DOGC) no va prosperar ni en comissió per l'absència de la CUP en les votacions.

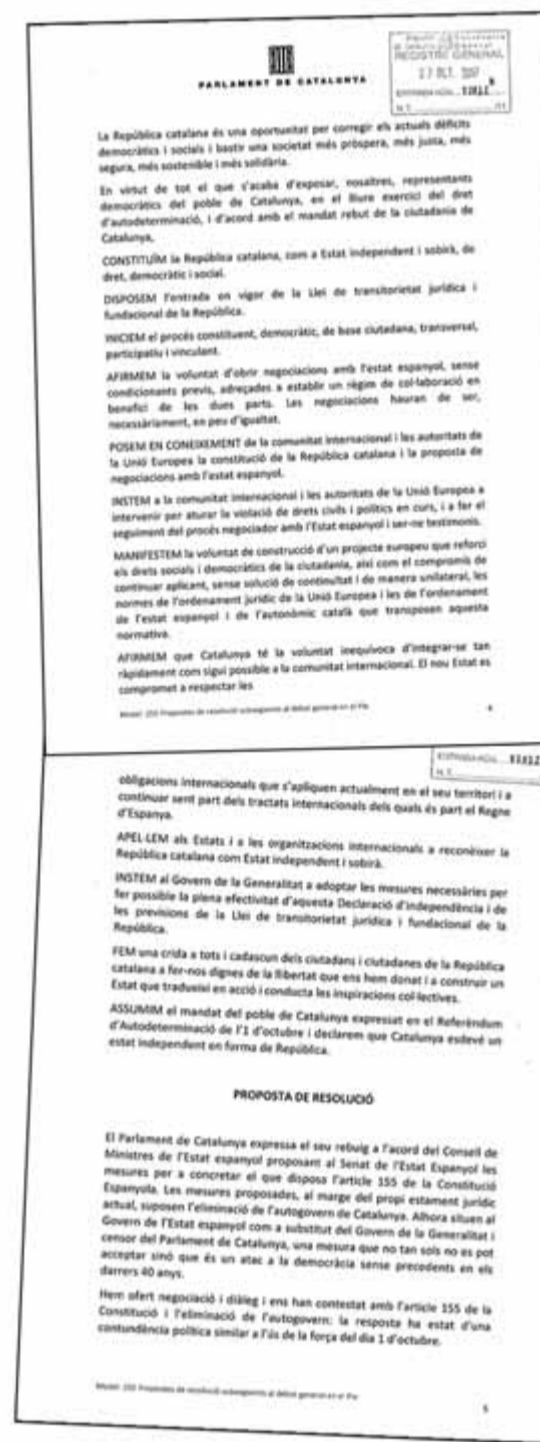
Els estudiosos de ciències polítiques també tenen diferents punts de vista sobre el seu valor. El polític Antoni Biarnès diu que el problema no és aquell dia, ja que "no hi havia altres alternatives" i eren conscients que seria improductiva a curt termini, però creu que hauria estat millor convocar eleccions la mateixa setmana després de l'1 d'octubre. Tot i admetre que hauria "costat d'explicar" als votants, assegura que uns comicis amb caràcter plebiscitari haurien donat "les garanties" que li faltaven al referèndum, ja que

estava qüestionat i minimitzat des de fora pel fet de no haver-hi una convocatòria oficial, d'haver-hi dificultats per votar amb les traves que s'hi van posar o pel fet de no haver obtingut reconeixement internacional. Defensa que l'aprovació de la DUI té un valor que amb la proximitat "no li sabem veure", però que en tindrà a llarg termini perquè ha posat en relleu la repressió, el "descarament dels poders espanyols ignorant, manipulant i utilitzant lleis a la seva conveniència", o el dolor dels represaliats. Va significar un "avenç" perquè va servir per mostrar que l'Estat "està més feble" i que a Catalunya no queden seguidors monàrquics després del discurs de Felip VI, en constatar que "no formava part de la

solució sinó del problema", recalca.

Pel també polític Jordi Pacheco, en un estat de dret s'han de publicar les normes i aquest era el pas mínim que s'hauria d'haver fet, "amb el dubte de si després hi hauria hagut la intel·ligència, la força o la carambola d'aguantar la posició i consolidar la República perquè jurídicament hauria existit". Però ni es va publicar al DOGC ni es va optar per crear un nou diari oficial. Considera això un clar exemple de la cultura política del país de moure's en un "àmbit comunicatiu independent de la realitat" i que no està connectat amb el circuit institucional bàsic, jurídic o de polítiques públiques amb argumentacions com que va ser "una declaració política". El que va passar

"no es va traduir en fets" perquè no es van fer reunions de govern, butlletins oficials ni organització burocràtica, i creu que és un episodi "estrany" que "un observador de fora no entendria", tant pels actors que ho van impulsar com per "la sobreacció que hi va haver a l'altra banda", tenint present que era una declaració política simbòlica. Per al polític s'han generat unes "bombolles comunicatives autoreferencials" de cada posició preocupades per mobilitzar la seva base electoral però "gens per cosir, connectar o generar majories més àmplies" per gestionar el problema d'una "crisi d'una Constitució que políticament està morta" en haver-hi més d'un 40% de la població de Catalunya que "vol marxar". ■

Un Tiguan?
Un T-Roc?
Un T-Cross?
I només 1 any?

Flex Renting

Condueix un SUV de Volkswagen durant un any. I després... ja veurem!

- Assegurança, manteniment i assistència en carretera
- Una única quota mensual

Oferta Volkswagen Renting S.A. per a un Volkswagen Tiguan Edition 1.5 TSI 96 kW (130 CV). Termini 48 mesos. 48 quotes de 307,84 € (IVA inclòs). Entrada: 5.056,51 € (IVA inclòs). Quilometratge: 10.000 km/any. Inclou manteniment, reparacions i assegurança a tot risc sense franquícia. No inclou canvi de pneumàtics. Per a altres versions o equipaments, consulta el teu Concessionari Volkswagen. Oferta vàlida fins al 31/10/2020 excepte variació en les condicions del preu del vehicle. Consum mitjà WLTP (l/100 km): 5,9. Emissió de CO₂ WLTP (g/km) (NEDC) de: 147 (134). Model visualitzat: Volkswagen Tiguan amb opcionals. Sense cost de cancel·lació a partir de 12 mesos aportant una entrada inicial mínima de 2.475,97 € amb una quota mínima de 367,13 € (en funció de l'entrada i la durada). Imports IVA inclòs. Oferta vàlida per a la gamma SUV Volkswagen (Tiguan, T-Roc i T-Cross). Consulta les condicions al teu concessionari.

Autopodium

Girona, Figueres,
Sant Feliu de Guixols,
Mont-Ras, Olot,
Lloret de Mar
www.autopodiumvw.com

Les intervencions del 27-0 del 2017

Text íntegre de les intervencions que es van fer a les escales del Parlament un cop aprovada la declaració d'independència

Carles Puigdemont

Bona tarda a tothom, honorable presidenta del Parlament, honorable vicepresident, consellers i conselleres, alcaldes i alcaldesses, diputats i diputades, gent que avui ens heu volgut acompanyar en directe, gent que ens esteu seguint aquí o des de qualsevol racó del món a través dels mitjans de comunicació.

Deixeu-me que us adreci unes paraules que només poden sortir en aquests moments del cor, de l'emoció i també de la raó i la legitimitat, però unes paraules que vo-

len contribuir a la grandesa d'aquest moment. Avui el Parlament del nostre país, un parlament legítim, sorgit de les eleccions del 27 de setembre, ha fet un pas llargament esperat i llargament lluitat. La immensa majoria de representants polítics legítimament escollits han culminat un mandat validat a les urnes.

Ciudadans de Catalunya, venen hores en què a tots ens pertocarà mantenir el pols del nostre país, de mantenir-nos sobretot en el terreny de la pau, en el terreny del ci-

visme i en el terreny de la dignitat com ha passat sempre i com continuarà passant sense cap mena de dubte. Són les institucions, i alhora les persones, les qui conjuntament i de manera inseparable construïm un poble, construïm societat. Un poble no es pot construir separant un d'aquests dos elements i avui, alcaldes i alcaldesses, diputats i diputades, vosaltres representeu de manera molt exemplar aquesta unió, aquesta coordinació, aquesta complicitat, aquesta solidaritat entre institucions i entre ciutadania per poder fer, efectivament, construcció de poble, construcció de país. Això, amics i amigues, catalans i catalanes, és el que hem de fer. És a les nostres i a les vostres

mans continuar enfortint les bases que fan de Catalunya no només una vella nació d'Europa, i aquest sol fet ja hauria de bastar per entendre els drets històrics que ens han portat fins aquí de manera legítima, no només una vella nació d'Europa amb una llengua, una cultura i un dret que duren segles, sinó sobretot una societat que sempre ha respost pacíficament i cívica en els seus grans reptes democràtics. I per això aquests reptes, perquè s'han entomat de manera pacífica i cívica i s'han convertit després en conquestes democràtiques. Siguem-ne conscients i, sobretot, sobretot, siguem-ne dignes.

Visca Catalunya!

Dolors Sabater

Els ajuntaments representem la política de proximitat i som els que defensem dia a dia els drets socials i els drets democràtics de les nostres poblacions plurals i diverses. Som els que vetllem per la cohesió social i els que patim les conseqüències de les polítiques que fan més gran la fractura social.

Davant la involució de l'Estat espanyol, mantenint i atacant la nostra sobirania i les nostres institucions, des del món municipal no podem sinó comprometre'ns en el procés constituent d'una república catalana que esdevé una oportunitat de transformació social que acaba definitivament amb el caduc règim del 78.

Alcaldes i alcaldesses, us comprometreu en el procés de construcció de la República Catalana que s'acaba de proclamar?

[alcaldes assenteixen]

Visca la República Catalana.

Oriol Junqueras

Bona tarda a tothom, presidents, consellers i conselleres, diputats i diputades, alcaldes i alcaldesses, ciutadans i ciutadanes de la República, deixeu-me que us adreci unes paraules amb un to volgutament relaxat i, si m'ho permeteu, volgutament simpàtic, que no sé si ho aconseguiré.

En aquests moments que segur són moments plens d'emoció molt diverses, plens d'esperances i també plens de responsabilitat, voldria adreçar-me a tots els ciutadans i a aquells que en aquests moments desborden d'alegria en aquest cas per demanar-los que actuïn sempre amb responsabilitat, amb humilitat i amb generositat, i també per adreçar-me a aquells ciutadans que en aquests moments tinguin alguna raó per a la inquietud o preocupació, segur que ben legítima si ells la senten així, per assegurar-los que nosaltres actuem de bona fe, amb respecte i

estima i, per tant, per encomanarnos i encomanar-los a ells confiança que ens sembla que és imprescindible per assumir els reptes del present i del futur.

Estem convençuts que nosaltres apel·lem sempre a valors de caràcter universal i, si m'ho permeteu, valors universals que el món cristià anomena el lliure albir, la igualtat davant dels ulls de Déu o l'amor fratern. I que el món il·lustrat, el món republicà expressa sota el concepte de llibertat, igualtat i fraternitat i que cada corrent ideològic i cada espai cultural expressa amb paraules diverses, però en el fons expressa exactament els mateixos valors. És precisament perquè aquests valors són universals, i que nosaltres actuem en funció d'aquests valors, que estem convençuts que arreu del món poden entendre la voluntat dels nostres actes. És precisament perquè apel·lem a valors universals que es-

tem convençuts que gent molt diversa, que ve d'arreu del món, que parla llengües molt diferents, que resa a deus diferents, si és que resa a algun déu, poden sentir i compartir aquests valors que nosaltres volem expressar en aquesta nova República. I és precisament perquè nosaltres estem convençuts que podem compartir aquests valors que volem reiterar el nostre compromís a ser un poble, i si m'ho permeteu un sol poble en el sentit que vol ser inclusiu, d'un poble que vol ser integrador i d'un poble que vol garantir la igualtat de drets a tots els seus ciutadans. També per això, perquè apel·lem a aquests valors universals, ens sembla que és molt rellevant, molt important que ens adrecem al món, als pobles germans del món i en particular als pobles d'Espanya, als ciutadans espanyols i a les terres espanyoles amb les quals compartim tantes coses en comú. Pràcticament tots els ciutadans d'aquest país parlen la llengua espanyola, tenim la cultura espanyola com a cultura que també ens és pròpia, tenim vincles

de tota mena i, per tant, ens volem adreçar especialment a tots ells per reiterar, com hem fet en tantes altres tantes ocasions, el nostre compromís i el nostre amor per construir un futur en comú molt millor. Un futur en comú que s'ha de fer des de la plenitud del respecte, des de la plenitud de les llibertats i des de la plenitud de les eines i per això ens hi volem adreçar amb les eines pròpies d'un estat, de les eines pròpies de qualsevol república.

Avui donem continuïtat al mandat democràtic del 27 de setembre del 2015 i de l'1 d'octubre del 2017; un mandat democràtic que ens inspira i que serà la nostra guia en la construcció d'aquesta nova República i en aquest procés constituent en el qual apel·lem a la participació de tothom i al qual ens comprometem a estar sempre al servei de tots i cadascun dels nostres conciutadans i de tots els ciutadans del món.

Visca Catalunya i visca la República!

Les reflexions

27 d'octubre del 2017,
una jornada de dignitat

Des d'un punt de vista polític, els resultats del referèndum són vàlids, el mandat del Primer d'Octubre és vàlid, la declaració al Parlament del 27 d'octubre és vàlida. Desplegar la República Catalana com a estat independent, de ple dret i reconegut per la comunitat internacional forma part del compromís que vam adquirir els qui vam convocar els ciutadans a les urnes. En aquests tres anys he procurat que totes les accions polítiques que he hagut d'assumir d'ençà la meva destitució il·legítima i il·legal formin part d'aquest compromís democràtic.

No van trobar les urnes per impedir el referèndum ni van poder aturar la declaració del 27 d'octubre al Parlament, però és ben cert que la repressió articulada en forma de causa general contra tot el moviment independentista va frenar temporalment la construcció d'un nou estat que havíem plantejat en un escenari de normalitat democràtica a l'Europa del segle XXI. El nostre procés era i és altament cívic, democràtic, no-violent, i només pot culminar-se si és d'aquesta manera. Però la

resposta de l'Estat no té els mateixos compromisos amb la democràcia i la no-violència que la immensa majoria dels catalans expressem, i això cal tenir-ho en compte. Lamentablement l'Estat no ofereix una via democràtica i dialogada perquè Catalunya exerceixi el seu legítim dret a l'autodeterminació, i això va quedar clar ara fa tres anys... i al llarg de tots aquests tres anys de dura repressió l'Estat s'ha encarregat de recordar-nos-ho.

Hi ha la temptació que, tres anys després de la declaració d'independència feta des del nostre Parlament legítim, ens aboquem només a una mirada retrospectiva i a una posició de defensa davant la repressió. És evident que hem de saber d'on venim, i com més clar tinguem allà on som forts i allà on som febles, molt millor. I és evident també que hem de plantar cara a la repressió sense defallir ni un dia. Tot això ho hem procurat fer des de l'exili a què ens va forçar el cop d'estat promogut per Felip VI amb la complicitat de la cúpula judicial, els cossos policials i l'aparell mediàtic que l'acompanya des del primer moment. Però ens equivocaríem

perillosament si només recorredéssim i ens defenséssim. El que hem de tenir clar és que si tres anys després, malgrat que no han escatimat recursos legals i il·legals, controlats o fora de control, no han aconseguit el seu propòsit principal, és que el camí correcte continua essent

El mandat del Primer d'Octubre és vàlid;
la declaració al Parlament del 27 d'octubre és vàlida

la paciència, la perseverança i la perspectiva. Mantenir la posició malgrat els durs atacs és, d'entrada, una condició indispensable per continuar avançant. L'Estat, i potser en aquest propòsit no està sol, ha pretès desmobilitzar i desincentivar justament aquesta posició. Però avui, malgrat l'estigmatització i la persecució sense precedents contra un moviment democràtic i pacífic, la independència és l'única alternativa possible de progrés social i nacional. En tres anys, l'Estat ha estat incapaç de formular cap idea que consti-

tueixi una alternativa atractiva, que pugui garantir els nostres drets nacionals i socials com sí que òbviament els pot garantir un estat independent. I en tres anys, l'independentisme ha mantingut la posició en circumstàncies molt desiguals i adverses: des de les eleccions del 21 de desembre, que van ser una primera i contundent revàlida de l'1 d'octubre –i en unes condicions que mereixen ser denunciades sempre, amb candidats a la presó, assetjament permanent contra les opcions independentistes i una vergonyosa protecció i impuls de les candidatures unionistes– fins a les eleccions europees i les eleccions legislatives espanyoles. A cada urna, una prova superada. Amb les mans lligades a l'esquena i amb l'àrbitre en contra, com es va demostrar clarament en el joc brut dels poders de l'Estat quan van anul·lar la nostra candidatura europea i quan va impedir-nos accedir als nostres escos guanyats de manera democràtica i aclaparadora a les urnes.

En el seu deliri autoritari, els dirigents de l'Estat –el que es veu i el que no es veu, el que s'escull en eleccions i el que és herència del dictador Franco– van imaginar que tres anys després del seu cop, l'independentisme seria arrasat, decapitat i liquidat. És evident que el seu fracàs és notori. Han fracassat perquè la societat catalana vol

política i no tribunals ni policies; la societat catalana es manté perseverant en la seva recepta política –referèndum i llibertat– per resoldre el que sap que és un problema polític. Mantenir la posició és clau per progressar quan toqui progressar. Va bé per resistir la repressió, i va bé per preparar-nos quan superem aquesta etapa i ens disposem, tots junts –perquè ho hem de continuar fent junts– a completar el camí que vam encetar l'1 d'octubre del 2017 i que vam confirmar amb la declaració d'independència de fa tres anys. Un camí irreversible, perquè els drets i la llibertat també ho són.

Contra el cansament, contra el desànim, contra la divisió, contra la por, els temors i les incerteses que l'estratègia de la repressió ha perseguit obsessivament, mantinguem-nos en el nostre dret irrenunciable a ser lliures, a viure en una nació lliure que prioritzi la justícia, el benestar i el progrés dels seus habitants, en convivència pacífica amb la resta del món.

Carles Puigdemont. 130è president de la Generalitat de Catalunya

Un dia agredolç
per a la història

Quin dia més agredolç, el de la declaració d'independència del 27 d'octubre del 2017. En aquell moment no estava al secretariat de l'Assemblea, però la vaig viure al Parlament, amb una alegria estranya, pels dubtes que ho envoltaven tot, i per com s'hi havia arribat, en un procés agònic que va durar 26 dies des del referèndum de l'1 d'octubre.

Havia pogut accedir al Parlament per fer una entrevista amb un dels mitjans internacionals acreditats aquell dia: eren molts

però no tants com el 10 d'octubre, el dia de la declaració suspesa. Per escriure aquest article he tornat a mirar aquella entrevista en directe per a la BBC. L'entrevistador em va preguntar si s'aprovaria la declaració, si detindrien el govern aquell dia, si l'Estat enviaria l'exèrcit. Vaig encertar algunes respostes: la declaració s'aprovaria, aquell mateix dia no detindrien el govern, necessitaven uns dies per fer-ho, i per enviar l'exèrcit havien d'aplicar l'article 116, i el que estaven aprovant aquell mateix dia al Senat era el

155. Vaig preveure una confrontació entre l'intent d'aplicar la independència i l'intent d'aplicar la suspensió de l'autonomia, que no es va produir. No hi va haver ni desobediència institucional ni civil a l'aplicació del 155. En aquell moment ja era coneguda de les febleses del front institucional que feien que ja no es plantejessin implementar la república,

No hi va haver
ni desobediència
institucional ni civil
a l'aplicació del 155

però sí que havia sentit parlar de plans per defensar el govern, per resistir ni que fos uns dies a la suspensió de l'autonomia, la coneguda com a operació castell,

que no es va activar.

Aquests darrers mesos amb la publicació del llibre del president Puigdemont hem sabut més coses d'aquells dies, de la divisió i desorientació amb què s'hi va arribar. També de les suposades ofertes de diàleg del govern espanyol i de la multitud d'intermediaris que van aparèixer, i a qui el president va donar el plàcet o, si més no, no va desautoritzar. Dia a dia, el govern independentista i la majoria parlamentària que el sustentava perdía força i l'Estat en recuperava. En un altre llibre, l'Oriol Junqueras i la Marta Rovira analitzen les febleses del moment des del seu punt de vista. Se centren en la força de l'ofensiva de l'Estat i la força de la Catalunya del no, institucional i popular. Certament que ser més i més forts sempre serà millor, pe-

rò crec que la clau de la derrota del primer intent d'independència de la nostra generació no es troba aquí sinó en el fet que la majoria dels actors polítics van convertir la negociació amb l'Estat en un objectiu en si mateix. I només quan el darrer cop de porta de l'Estat al diàleg va ressonar fort, es va declarar la independència.

Elizenda Paluzie i Hernández. Presidenta de l'Assemblea Nacional Catalana

Les reflexions

Un camí irreversible

Quan era un marrec ja era independentista. Em reconec fent una enquesta als veïns del barri sobre la independència de Catalunya a partir del referèndum sobre la Constitució Espanyola del 1978. Suposo que hi devia tenir molt a veure l'ambient que es respirava en el si d'una família republicana. A la meua enquesta, els independentistes vam guanyar. Encara que a l'hora de la veritat la Constitució Espanyola va tenir un ampli suport a Catalunya. El meu entorn més proper no era exactament representatiu del conjunt del país, tot i que probablement els veïns van voler ser condescendents amb aquell nen que els preguntava entusiasmat sobre la independència de Catalunya.

Els independentistes érem extraparlamentaris. La situació no va canviar fins que ERC va anar refent-se i recuperant l'esperit que el va fer néixer que l'independentisme no va irrompre al Parlament de Catalunya. Ara ja, com una força inequívocament independentista però que volia tractava de sentir-se hereva d'aquella ERC dels presidents Macià i Companys i de tot el que ells van representar, de la suma de sensibilitats radicalment de-

mocràtiques amb un ideari progressista i republicà fins al moll de l'os. Durant anys i panys ERC va cavalcar en solitari al Parlament com a única força política republicana i independentista. Mai no ens vam rendir malgrat ser una minoria i vam combatre unes regles del joc autonòmic que definien un país dual a partir d'un repartiment de papers entre CiU i el PSC, que també era territorial i que en algun moment semblava que volia confrontar les comarques amb la capital, la regió metropolitana amb la resta del país.

Som i hem estat participants d'aquesta progressiva evolució del país que va fer entrar en crisi tant el món convergent com el socialista, sobretot a partir de l'intent ambiciós de reforma de l'Estatut que va ser el darrer intent d'encaix amable de Catalunya a Espanya. I nosaltres, independentistes, no només hi vam participar, en vam ser el motor. Com va acabar ja ho sabem. Sense aquell desengany de bona part d'una societat catalana que creia de veres que l'Estat podia canviar i reconèixer Catalunya com a nació, l'independentisme no hauria eclosionat amb la força amb què ha irromput els darrers

anys, amb una acceleració de la història tal vegada imprevisible.

És amb posterioritat a aquella reforma de l'Estatut que ja va ser escapat a les Corts espanyoles el 2006 que es va anar generant una creixent onada de caràcter sobiranista. Les consultes populars van fer pedagogia arreu del país del dret a decidir, un dret que va anar amarant amplis sectors de la societat i de la política catalana. Tant va ser així que el

La força democràtica que hem acumulat encara no és suficient per batre la formidable aliança conservadora que s'oposa i s'oposarà a la República Catalana

primer secretari del PSC, Miquel Iceta, considerava el 2012 absolutament normal que Catalunya pogués organitzar i celebrar un referèndum d'autodeterminació, encara que amb posterioritat no només se'n va oblidar sinó que no va dubtar a anar de bracet amb tota la drete espanyolista contra l'exercici del dret a decidir de catalanes i catalans.

La voluntat d'exercir el dret a decidir en un referèndum d'auto-determinació es va concretar unilateralment l'1 d'octubre després de multitud d'ocasions d'intentar arribar a un acord amb el govern espanyol per pactar-ne la celebració. Una jornada que va ser una victòria esclatant.

Tres anys després d'aquell referèndum èpic comptem amb una experiència i un bagatge com no hem tingut mai. Som més que mai i coneixem l'Estat i la seva democràcia i límits millor que mai. Però també hem après que la força democràtica que hem acumulat encara no és suficient per batre la formidable aliança conservadora que s'oposa i s'oposarà a la República Catalana.

Tan important és saber què vols fer com saber com ho has de fer i què necessites per poder-ho fer. Aquí rau el quid de la qüestió. No és tant una qüestió de voluntat com sobretot de capacitat.

Raül Romeva ja va fer una feina ingent en publicar *Esperança i llibertat*, un llibre en què reafirma el seu compromís amb l'exercici del dret a decidir, amb la democràcia, que s'ha de concretar en un referèndum d'autodeterminació que sigui reconegut internacionalment. Aquest estiu hem estat treballant amb la Marta Rovira en una proposta política que analitza virtuts i mancances del

moviment independentista a partir dels aprenentatges del referèndum de l'1 d'octubre i de tot el que va seguir, incloent-hi la declaració d'independència del 26 d'octubre que va ser votada al Parlament. L'hem titulat *Tornarem a vèncer. I com ho farem*, que modestament creiem que és un exercici honest i sincer de com sumar per fer inevitable un referèndum d'autodeterminació amb prou complicitats i participació perquè la comunitat internacional n'hagi de reconèixer el resultat. El primer pas és superar el cinquanta per cent del vot repetidament en totes i cadascuna de les eleccions. No és un requisit suficient però sí imprescindible. El primer pas per materialitzar allò que no va ser possible fa tres anys. No serà un camí planer, ni probablement lineal. Però si d'una cosa estem segurs és que si aquesta és la voluntat de la societat catalana, si es manté en el temps i suma prou complicitats, serà irreversible i més d'hora que tard reeixirà la voluntat sobirana de la ciutadania de Catalunya. Això és, la República Catalana.

Oriol Junqueras. Exvicepresident del govern de la Generalitat i president d'ERC

Provar-ho infinites vegades

"Si una Comunidad Autónoma no cumpliera las obligaciones que la Constitución u otras leyes le impongan, o actuare de forma que atente gravemente al interés general de España, el Gobierno [...] podrá adoptar las medidas necesarias para obligar a aquella al cumplimiento forzoso de dichas obligaciones." Subscrivint cada paraula d'aquest article, el 155 de la Constitució espanyola, avui fa tres anys que l'Estat va demostrar de nou el nul respecte que sent cap a les institucions democràtiques catalanes. De fet, el nul respecte cap a la democràcia en general. Indiferent als resultats de les urnes, en el mateix moment que el Parlament exercia la

seva sobirania i atribuint-se carta blanca per a una intervenció econòmica i política, el govern espanyol va aplicar l'única proposta que té davant de la voluntat del nostre país de decidir lliurement el seu futur: la repressió.

Però els anys han demostrat que l'atemptat contra les institucions catalanes era només la punta de l'iceberg d'un procés general contra l'independentisme. Una llista amb el rostre de 2.850 persones que, també a ulls del món, continuen posant en qüestió la qualitat democràtica d'un estat construït sobre les bases del franquisme: la condemna i exili d'un govern democràtic; l'empresonament d'activistes com Jordi Cuixart; la inhabilitació

del president Torra per haver penjat una pancarta, el processament de pallasos i mestres, o la detenció de centenars de joves per haver reclamat el dret a l'autodeterminació. Tres anys més tard, l'ànima d'aquell 155 segueix viva i s'aplica a través de tots els tentacles dels poders de l'Estat. La màxima és la mateixa: la de l'autoritarisme i la por per no afrontar democràticament un conflicte polític.

Però també nosaltres hem après que l'actitud venjativa de l'Estat pot ser una eina a favor nostre. És a través de la repressió (política, judicial i policial) que s'explica la situació actual del conflicte polític entre Catalunya i l'Estat espanyol. Ho va ser l'1

d'Octubre, quan el món sencer va veure la força democràtica d'una ciutadania que va exercir l'autodeterminació i, alhora, la brutalitat d'un estat capaç de tot per impedir-ho. Ho va ser davant dels tribunals escocesos, belgues, alemanys o suïssos, quan tot Europa comparava la resposta de Marchena amb la justícia internacional. Ho va ser el 14 d'octubre del 2019, quan corresponsals arribats d'arreu explicaven les protestes a la sentència. I ho és, també, quan davant la negativa a negociar de l'Estat, grans majories al nostre país segueixen empenyent per l'autodeterminació i l'amnistia.

Tres anys més tard, però, i a les portes d'unes eleccions catalanes, és més urgent que mai que la resposta antirepressiva s'acompanyi d'una proposta política que la doti de contingut. Unitat davant la repressió, sí;

sempre. Però és més urgent que mai tornar a compartir arreu del país una proposta política valenta, honesta i guanyadora que permeti culminar el procés d'autodeterminació.

Com deia Màrius Sampere, "viure és provar-ho infinites vegades". És anar-hi, anar-hi i anar-hi. La societat civil, els milers de represaliats anònims d'aquest país i Òmnium Cultural hi serem de nou com hi hem estat sempre. Però perquè aquests tres anys de repressió hagin valgut la pena, cal explicar l'horitzó que seguirem fins a assolir la llibertat.

Marcel Mauri. Vicepresident d'Òmnium

Les reflexions

Tres anys de la DUI

Aquesta setmana entrant farà tres anys de la declaració unilateral d'independència al Parlament de Catalunya. Tots som conscients que no ha tingut efectes pràctics, però deixeu-me parlar del cas d'Irlanda. Allà, el 1918 es va fer una DUI basada en els resultats electorals amb 73 de 105 diputats del Parlament. Aquella DUI no va tenir efectes immediats, de fet va portar a un pacte per a una nova autonomia quatre anys més tard, que va provocar la divisió de l'independentisme, i no va ser fins al 1937 que es va culminar el procés d'independència i la sortida definitiva del Regne Unit, malgrat que no va ser fins a l'any 1948 que va sortir de la Commonwealth i va trencar definitivament tots els llaços amb el Regne Unit.

Els processos d'independèn-

cia són tots diferents, vull pensar que el nostre no trigarà 20 anys més a ser efectiu, però en tot cas estic convençut que ho serà per motius principalment econòmics. L'Estat espanyol torna a entrar en una crisi eco-

Tots els processos d'independència són diferents, vull pensar que el nostre no trigarà 20 anys a ser efectiu

nòmica profunda que si seguim dins ens arrossegarà sense pietat, mentre seguirem veient com els estats petits d'Europa similars a Catalunya se'n surten força bé. De fet fa pocs dies hem sabut que Eslovènia, Lituània i Xipre ja han superat Espanya en PIB per càpita, però en tot cas Catalunya com a Es-

tat no s'hauria de comparar amb aquests estats sinó amb els anomenats frugals (Holanda, Àustria, Finlàndia o Dinamarca) i fins i tot amb Irlanda, l'Estat de la UE amb més PIB per càpita després de Luxemburg, que com saben té una població relativament petita.

El més interessant és constatar que Irlanda l'any 1992 tenia el mateix PIB per càpita que Espanya i, mentre que aquesta ha anat perdent posicions, Irlanda ja és el segon país més ric de la Unió Europea. Catalunya ha d'aspirar a seguir el camí d'Irlanda en els pròxims 20 anys, i pot fer-ho perquè té més potencial. En efecte, la situació logística de Catalunya és molt més estratègica, som la segona destinació turística d'Europa, tenim la ciutat del món amb més congressistes, som un dels quatre motors industrials

europaus, la líder en inversió internacional del sud d'Europa, la tercera destinació preferida per implantar una *start-up* a Europa... Tot i això, el dèficit fiscal equivalent a més del 40% de tots els impostos que generem i la manca d'infraestructures i polítiques adequades, fan que tot just tinguem un PIB per càpita un 6% superior a la mitjana europea.

Els partits haurien de parlar de què volen que sigui la Catalunya del 2030 i 2040 i per què ens cal la independència

Amb tot això, un estat independent i una gestió política i social ambiciosa, Catalunya podria ocupar els primers llocs en l'economia europea en els pròxims anys. El que caldria per aconseguir-ho és focalitzar-nos en l'R+D+i, la formació, l'aposta tecnològica i del talent, de fet allò que estan fent la majoria de

països frugals i que les cambres no parem de proposar.

És per això que trobo a faltar, en aquests moments de desconcert polític general, que els partits no parlin de què volen que sigui la Catalunya del 2030 i 2040, cosa que sí que hem fet les cambres, i en concret del per què volen un estat independent. Perquè en tot cas, si ho expliquessin i ho fessin de manera ambiciosa i creïble, potser aconseguiríem molt més suport al procés d'independència i podríem anar més ràpid a fer efectiva la República Catalana.

Joan Canadell. President de la Cambra de Barcelona

La via unilateral

L'1 d'octubre del 2017 l'Estat espanyol va fer fallida en territori català i no va poder aturar el referèndum, malgrat utilitzar la força de la violència contra la ciutadania.

El 3 d'octubre la gent va sortir massivament al carrer, però les institucions catalanes no hi varen ser. Es va posposar la declaració d'independència al dia 27, pensant que podia haver-hi un marge de negociació.

Però les revolucions no es fan en diferit. Les revolucions es consoliden o s'esclafen en les primeres hores.

L'Estat espanyol va decidir esclafar-la amb tres anys de terra cremada a costa de violar drets humans, civils i democràtics. Assumint el cost reputacional que li pot comportar.

La política repressiva indiscriminada de l'Estat espanyol respon a la plena consciència que l'1 d'octubre existia una majoria social disposada a assumir els costos d'un procés de secessió no pactat.

Tant li fa, estar enmig d'una pandèmia. La prioritat de preservar la *unidad territorial* passa per sobre de tot i de tothom.

L'estratègia d'evitar la confrontació, tot esperant un procés de diàleg amb l'Estat que reconegui el fet nacional català, ha tingut efectes nefastos per al procés d'independència, i els que la defensem.

Abaixar el cap, tot mantenint l'objectiu de la independència, només ha incentivat l'Estat a incrementar el nivell de repressió per aconseguir, precisament, la renúncia definitiva de l'objectiu.

Podem constatar que l'estratègia del diàleg sense confrontació ha fracassat, i malgrat l'evidència, hi ha un corrent dins l'independentisme que per tapar aquest fracàs desenvolupa un discurs en forma de pluja fina que intenta deslegitimar el referèndum de l'1 d'octubre, i titlla els que defensem que s'ha de complir la paraula donada a la ciutadania, de radicals o utòpics. Un discurs que apel·la

a la necessitat de ser més, o que la via unilateral va fracassar, quan és precisament en els moments de confrontació que l'independentisme creix i la via unilateral és la que no s'ha provat encara.

El concepte *octubrisme*, per definir qui vol donar compliment al resultat del referèndum, és el que trobo més frívolament greu.

El primer d'octubre va ser un referèndum convocat per una

Les revolucions no es fan en diferit: es consoliden o s'esclafen en les primeres hores

lleï del Parlament de Catalunya, emparada en el dret internacional. Aquell dia, la ciutadania vàrem defensar les urnes amb el nostre cos. Va guanyar el sí a la independència i això no és interpretable.

En política, complir la paraula donada a la ciutadania, hauria de ser sagrat, i anomenar això *octubrisme*, una indecència.

És urgent recuperar l'estratègia guanyadora de l'1 d'octu-

bre. Les eleccions del 14-F no poden ser autonòmiques, una competició per veure qui gestiona més engrunes de poder, ni un plebiscit per arribar al famós cinquanta per cent dels vots, sense dir per fer què!

Cal, doncs, un front comú, al més ampli possible, entre partits i societat civil, que porti clarament en el seu programa el compliment del mandat de l'1 d'octubre, per la via unilateral.

És urgent recuperar l'estratègia de l'1-O; el 14-F no poden ser eleccions autonòmiques

Necessitem una majoria parlamentària disposada a aixecar la suspensió de la declaració d'independència del 27 d'octubre. Un govern disposat a prendre les decisions necessàries per fer-ho possible. Un president i un govern que recuperi el lideratge i l'autoritat moral per liderar les institucions i la ciutadania cap a un procés d'insubmissió col·lectiu que desbordi democràticament l'Estat espanyol i esdevenir

definitivament un estat independent.

Encara hi som a temps, però no en tenim gaire. El país està immers, com arreu, en una crisi sanitària amb conseqüències socials i econòmiques demolidores, però Catalunya, a diferència de la resta, té un estat a la contra.

La pandèmia ens ha recordat que el més important és la vida de les persones, i aquesta només és digna si és en plena llibertat, i per això, la independència de Catalunya ha passat de ser un deure polític a un deure ètic envers la ciutadania i les futures generacions.

Antoni Castellà. Portaveu de Demòcrates de Catalunya i diputat al Parlament

Les reflexions

Desengrutar la DUI

Engrut: capa de substància sobreposada, especialment de brutícia, que es forma i amassa sobre la pell, els vestits, o sobre conceptes, records o relats d'allò viscut, jo hi afegeixo.

Aquest 2020 l'aniversari de la DUI es produeix en un context que aporta dos elements rellevants. D'una banda perquè és el tercer aniversari, i tres anys de perspectiva ja permet analitzar els successius dols i els seus processos, tornar a mirar i transitar el camí fet i sobretot netejar l'engrut que el desdibuixa, i d'altra banda perquè l'aniversari arriba emmarcat de noves condicions d'incertesa, tant pel preocupant rebrot de la pandèmia i les múltiples crisis –climàtica, sanitària, econòmica, social, educativa...– obertes, com per l'accelerada descomposició de

les estructures d'estat que sustenten el règim del 78 i l'avenç de la impunitat de l'extrema dreta. Les desigualtats i la pobresa creixen al mateix ritme alarmant que el perill del populisme de dretes. Mentrestant, la causa general contra l'independentisme no s'ha aturat per més que hagi canviat el signe del govern espanyol que va començar-la, i a Catalunya l'enèsim atac a les institucions sobiranes, la destitució del president de la Generalitat, ha obert la porta a unes noves eleccions autonòmiques que s'albiren molt tòxiques, però que són també una nova finestra d'opunitat.

Vet aquí tres capes gruixudes d'engrut que cal dissoldre:

Contraposar l'independentisme a la solidaritat amb els diferents pobles i persones de l'Es-

tat espanyol, quan és tot el contrari. Defensar el dret d'autodeterminació dels pobles dins l'Estat és millorar la qualitat democràtica de tots, i ja s'ha pogut comprovar com l'embat independentista està contribuint a desemmascarar clavegueres i

Podem posar en valor tot el que tenim i traçar una estratègia compartida

febleses de la democràcia vigent, massa dominada per matrius de poder colonial. Urgeix que l'esquerra espanyola es desmarqui del corrent que pretén criminalitzar l'independentisme no només policial i judicialment sinó també a nivell conceptual i ètic.

Separar la lluita independentista d'altres lluites populars. El poder popular existeix en la mesura que tenim capacitat per sumar voluntats i teixir organització col·lectiva, i és un poder que fa creïble i efectiu que el poble salva el poble. Sigui defensant les urnes, aturant desnonaments o teixint xarxes solidàries durant la pandèmia. Construir República social, barri a barri, poble a poble, sumant lluites.

Percebre fracàs. Cal ser molt crítics i analitzar les errades, però sobretot cal posar en valor que qualsevol lluita popular no violenta que pretén un objectiu d'aquesta magnitud requereix estratègia planificada, preveure escenaris i respostes possibles. El fracàs seria malbaratar tot el que s'ha fet fins ara.

A l'estil d'una de les frases filosòfiques més populars de Tagore: podem seguir lamentant tot el que podria haver estat i no va ser, i podem seguir malmetent les confiança i les espe-

rances amb aquest demolidor caïnisme partidista disputant l'hegemonia. O podem posar en valor tot el que tenim i traçar una estratègia compartida per seguir avançant en el camí obert, que és molt més segur i eficaç del que ens volen fer creure.

Més que mai la República Catalana hauria de ser la resposta inclusiva, l'esperança en aquest país millor que ha d'estar al servei de la vida de la majoria, i que en el camí per aconseguir-la pot ser instrument per superar els estralls del sistema polític espanyol vigent, basat en l'herència franquista disfressada de monarquia parlamentària.

Dolors Sabater. Alcaldessa de Badalona entre els anys 2015 i 2018

Descobreix El Pla de Santa Maria

- VINE
- PASSEJA
- JUGA
- OBSERVA
- ENCERTA
- GUANYA

Ajuntament del Pla de Santa Maria

REM EXPERIENCE

Fira del vent

El Pla de Santa Maria

DISPONIBLE EN Google Play

Download on the App Store

SEGUIMENT **SEGUIMENT1**

Testimoni en fals

Mayte Piulachs
BARCELONA

La sentència de l'Audiència Nacional, coneguda dimecres, que ha absolt l'anterior direcció de la policia catalana dels delictes de sedició i desobediència, ha sobtat experts i profans per com uns mateixos fets poden ser interpretats en sentit totalment oposat. A l'Estat espanyol, no és estrany que dos jutges o tribunals arribin a diferents conclusions, com ara en les clàusules sòl, però es realitzen plens jurisdiccionals per unificar criteris. L'Audiència Nacional, amb la resolució, ha tornat l'honorabilitat al major dels Mossos Josep Lluís Traperó i la intendent Tere-

RESULTAT La “patologia processal”, segons juristes, de dividir la causa contra els independentistes catalans en diferents òrgans judicials és el que ha provocat dues resolucions oposades, al Suprem i a l'Audiència Nacional **PROVA** La declaració del coronel Pérez de los Cobos i la del tinent coronel Baena són les més controvertides

sa Laplana, a més de l'exdirector Pere Soler, l'exsecretari general d'Interior Cèsar Puig i tot el cos policial, ha destacat la penalista Olga Tubau, defensora dels policies i lloada per la seva gran proesa jurídica de capgirar el pitjor, ja que l'alt tribunal espanyol, amb la condemna als líders catalans, havia fixat un relat dels fets viciat. La “patologia processal”, segons juristes, de dividir la causa contra els independentistes catalans en fins a quatre òrgans judicials diferents ha provocat aquest disbarat jurídic. La sentència de Traperó és un relat de fets i de contrast de proves amb sensatesa, mentre que la del Suprem està farcida de judicis de valor sense provar. “Res comparable la minuciosa valoració de la prova que ha fet l'AN en el judici de Traperó amb la que va fer el TS en el judici del procés”, va lamentar en una piulada l'advocat de Dolors Bassa, el penalista Mariano Bergés.

El pes i la credibilitat que el Suprem va donar al coronel de la Guàrdia Civil i coordinador dels tres cossos policials contra l'1-O, Diego Pérez de los Cobos, i a la instrucció incriminària feta pel tinent coronel de la Guàrdia Civil Daniel Baena, desmuntada ara amb fins a vuit “contraindicis”, pel magistrat Ramón Sáez, ponent de l'absolució de Traperó, encara fan més esfereïdora la presó dels nou independentistes. No obstant, la presidenta del tribunal, Concepción Espejel, ha fet un llarguíssim vot particular donant plena credibilitat a la investigació feta per la Guàrdia Civil contra Traperó. Només una condemna per fals testimoni contra Baena i Pérez de los Cobos podria fer revisar la condemna als presos polítics o una prova nova. Ni un miracle, vaja. El

77

cops els Mossos són citats en la sentència del Tribunal Suprem contra els independentistes catalans. El cos no era jutjat en aquell judici, però s'hi recullen adjectius despectius vers els seus plans i actuacions en les mobilitzacions del 20-S i el referèndum de l'1-O.

14

vegades Traperó és anomenat en la resolució escrita pel magistrat Marchena. La majoria, per la seva reunió amb el llavors president Puigdemont perquè desconvoqués el referèndum, però també per la seva suposada supeditació als designis dels governants, sense cap prova objectiva que ho corroborés, com ha detallat ara l'Audiència Nacional en una sentència d'orfebreria.

penalista Andreu van den Eynde, defensor dels líders d'ERC al Suprem, va piular: “Llegides les sentències, el nostre sistema judicial hauria de començar a filtrar i ser crític amb els atestats de ciència-ficció.” Comparant les dues sentències, és fàcil veure com aquests dos testimonis policials fins ara clau queden en fals.

Coronel Diego Pérez de los Cobos

El coordinador policial de l'1-O, enviat pel govern espanyol a Catalunya i validat per la fiscalia i la magistrada del TSJC, és citat sis cops de manera directa en la sentència del Tribunal Suprem i la seva credibilitat no és pas qüestionada, mentre que en la de l'Audiència Nacional, amb 31 citacions, la majoria sobre les reunions policials, sí.

“Sobre la innegable vinculació causal entre el discurs del senyor Forn, l'actuació de les altres forces i cossos de seguretat i les conseqüències de l'ocupació dels centres per la mobilització Escoles Obertes, és contundent el testimoni del ja citat Sr. Nieto, secretari d'estat de Seguretat, així com dels senyors Millo i Pérez de los Cobos. [...] Segons van reiterar en els seus testimonis, d'haver arribat a conèixer que el senyor Forn ocultava la real intenció de no desallotjar els mobilitzats ocupats de centres, ells haurien actuat a tal fi”, escriu el magistrat Marchena en la pàgina 370 de la sentència del Suprem.

Per contra, el ponent de l'Audiència Nacional, el jutge Ramón Sáez, afirma en la plana 30 de la resolució: “El coronel de la Guàrdia Civil Sr. Pérez de los Cobos, llavors director del gabinet de coordinació de la secretaria d'estat del Ministeri de l'Interior, va sostenir que hi havia una complicitat entre el Sr.

Trapero i els responsables del procés separatista. Era una percepció, va dir, que va tenir en la reunió de la Junta de Seguretat del 28 de setembre, quan el major va intervenir-hi. [...] Una percepció personal representa una primera aproximació a un fet a través dels sentits i afectes, un judici de caràcter provisional, el que posa de manifest la seva debilitat per sustentar un fet com l'existència d'un acord, explícit o implícit, del major amb el president del govern respecte a la celebració del referèndum." El magistrat anul·la la credibilitat de De los Cobos, tot afegint-hi: "Un testimoni d'excepció d'aquella reunió era el Sr. Puigserver Martínez, secretari general tècnic del Ministeri de l'Interior, que va desacreditar aquesta impressió, en afirmar: «No vaig percebre que el major es manifestés en línia amb el president, no va fer gestos que permetessin inferir tal posició.»"

Tinent coronel Daniel Baena

Al tinent coronel de la Guàrdia Civil Daniel Baena, cap de la policia judicial del cos i instructor de la causa contra els independentistes catalans, al Suprem, al TSJC, a l'Audiència Nacional i al jutjat d'instrucció número 13 de Barcelona, se li fa un vestit a mida en la sentència de l'Audiència Nacional pel seu peculiar sistema d'investigació. Per contra, el Suprem valida i reproduceix tots els seus atestats i teories acusatòries en la sentència, tot i que admet que no valora cap testimoni de l'1-O, ni policies ni ciutadans, "per la càrrega emotiva" i "la seva memòria selectiva". El Suprem tampoc accepta la queixa de les defenses perquè no va amonestar Baena quan va opinar que la tardor del 2017 a Catalunya hi havia "un clima insurreccional", mentre que el president Marchena va tallar de manera maleducada i agressiva la testimoni d'Òmnium Marina Garcés en descriure els seus sentiments l'1-O.

En la pàgina 28 de la resolució, l'Audiència Nacional qüestiona els atestats de Baena en manifestar: "S'incorre en un mode d'argumentar que sembla allunyat dels paràmetres del raonament probatori indiciari, en la mesura que, lluny d'inferir a partir de fets o circumstàncies que funcionen com premisses, amb la finalitat d'adquirir coneixement vertader sobre el fet en disputa, es parteix del que se suposa cert, que s'assumeix en tal concepte, encara que sigui l'objecte a provar, la conclusió a la qual es vol arribar. En el cas, la conclusió —que l'acusat estava integrat en el comitè de coordinació i organització del procés independentista—, que és el fet principal discutit, es converteix en el punt de partida, en introduir-lo en les premisses." En aquest sentit, el magistrat Sáez va desmuntant les hipòtesis acusatòries de Baena amb contraproves. Per exemple, que del tràfic de trucades i correus electrònics d'aquella èpo-

ca, el major Trapero no en tenia cap amb el president Puigdemont ni amb el llavors líder de l'ANC, Jordi Sànchez, més que les d'aquell 20 de setembre per la concentració a la seu d'Economia. Sense comunicació sembla impossible estar d'acord amb els líders polítics, raona el magistrats. Una altra prova que contradiu Baena és que Trapero enviava les ordres de la fiscalia al conseller no per alertar-lo, sinó perquè calia implementar-les amb recursos materials. A més, no eren secretes perquè una part va ser difosa per la fiscalia general de l'Estat a la premsa. Tot lògica, cap especulació.

Major Josep Lluís Trapero

La sentència del Suprem cita 14 cops el major Josep Lluís Trapero, en gran part per explicar les dues reunions amb el govern de Puigdemont, el 26 i 28 de setembre, en què se'ls demanava que desconvocessin el referèndum pel perill d'incidents, amb tanta policia al carrer. Són fets clau per l'Audiència Nacional, ja que —al seu parer— demostra que Trapero no té cap connivència amb el govern. El Suprem, però, no ho valora a favor de la policia catalana, a la qual qüestiona i qualifica de "passiva" durant l'1-O, sense que aquesta es pogués defensar en aquell judici.

L'advocat de l'exconseller de l'Interior va informar del gran desplegament de recursos de la policia catalana per l'1-O, que es va documentar fins a l'últim detall en el ju-

El magistrat Sáez fa un vestit a mida al tinent coronel Baena i al seu sistema d'investigació

dici a l'Audiència Nacional. Així, el Suprem manté que a la seu d'Economia hi havia "el reduït nombre de Mossos que diàriament s'encarrega de la vigilància dels edificis" i que "més tard va venir un equip de mediació, i no es va fer el perímetre de seguretat". Per contra, l'Audiència Nacional en els fets provats detalla que ja al matí hi ha quatre unitats dels antiavalots a la Gran Via, mentre la resta està donant suport a altres escorcolls.

I, davant les crítiques del Suprem a la "passivitat" dels Mossos, l'Audiència Nacional sosté que Trapero va actuar "de manera prudent" i "per evitar danys majors". I, quan De los Cobos confessa que no van voler actuar en l'acció d'Escoles Obertes, l'Audiència es congratula que s'usés el principi "proporcionalitat, oportunitat i congruència" perquè des del "TSJC fins al fiscal superior" sabien que implicava el moviment social d'ocupar els centres de votació (ningú se n'amagava) i "cap d'ells va ordenar desallotjar-los".

El dret de manifestació

Finalment, un contrast greu és que

“El mateix Sr. Forn va declarar que va donar el seu vistiplau al pla dut a terme pels Mossos. En concret, al sens dubte insuficient desplegament dels denominats binomis a tots els col·legis electorals, per més que negui haver dissenyat el pla operatiu”

Manuel Marchena
PONENT SENTÈNCIA SUPREM

“Són nombrosos els fets que funcionen com a contraindici de la hipòtesi de l'existència d'un acord dels acusats [Trapero, Laplana, Soler i Puig] amb els responsables polítics i socials del procés independentista i de les mobilitzacions durant el període del setembre i l'octubre del 2017”

Ramón Sáez
PONENT SENTÈNCIA AN

el Suprem, que és l'òrgan superior que fixa la jurisprudència, és menys garantista que l'Audiència Nacional pel que fa al dret de manifestació. “No s'han criminalitzat actes de protesta. Cap ciutadà, ni els processats, ha estat acusat de manifestació il·lícita”, sosté el Suprem, i cita un parell de sentències del Tribunal Europeu de Drets Humans (TEDH). Amb tot, hi afegeix: “Però una cosa ben diferent a la dissidència [...] és l'oposició activa i concertada, front a actuacions d'agents de l'autoritat amb suport legal i constitucional encaminades a donar compliment a un concret mandat judicial. Aquella actuació [l'1-O] és indubtable, desborda els límits del que ha de considerar-se legítim dret de reunió per l'exteriorització de la protesta.”

Un raonament, el de Marchena, que certs penalistes van alertar que obria la porta a acusar de sedició el moviment de la PAH, perquè barra el pas a una comitiva judicial perquè executi un desnonament d'una família.

Per contra, el magistrat Sáez, en l'absolució de Trapero i l'exdirecció dels Mossos, replica: “Considera el fiscal en el seu informe que els acusats van utilitzar com a excusa per desobeir la resolució judicial, l'enunciat de la interlocutòria del TSJC que s'hauria de vetllar per la convivència ciutadana, quan el primer que haurien d'haver fet és intervenir els mitjans i impedir la celebració del referèndum, i no preocupar-se per la proporcionalitat, l'oportunitat i la congruència. No obstant —alerta el jutge—, qualsevol intervenció amb l'ús de força pot suposar una ingerència en drets fonamentals que vinculen tots els poders públics.” I hi afegeix que és per això que el TEDH ha fixat “estàndards precisos pel control

policia de les protestes i la dispersió de manifestats, inclús en reunions il·legals”, i detalla fins a sis sentències del TEDH sobre aquests límits. Sáez remata tot recordant: “En aplicació d'aquesta doctrina, el tribunal ha condemnat Espanya (a l'octubre) per violació del dret de reunió per considerar injustificada la dissolució per la força d'una manifestació pacífica.” ■

